

Menossa mukana

Presidentin linnan itsenäisyyspäivän kutsuilla kohtasivat taas toisensa tyyli ja maku, iloinen juhламиeli ja vakavampi sävytys maailman huolenaiheista, kuten niistä, jotka eivät tällä kerralla mukaan päässeet, vaan joutuivat ahertamaan televisioidensa ääressä.

Illan tyylikkäämmän parisunnan arvonimestä kilpailivat ehdottomasti rantasalmelaiset Lyyti ja Ylermi Lipponen, jotka olivat kutsuneet naapurinsa, herra ja rouva Räävitvuon kotiinsa vieraisille osallistumaan televisionkatselutapahtumaan.

Tunnelma alkoi kohota jo ennen varsinaista juhlaa, kun porstuassa järjestettiin vaatimattomat kättelyseremoniat herra ja rouva Räävitvuon saapuessa maantien puoleisesta ovesta.

Ehtoisa emäntä, Lyyti-rouva, oli loihtinut tv-pöydän ääreen maittavan iltapalan näkkileivästä ja lenkkimakkarasta. Olipa janoisille itsenäisyyspäivänvietäjille varattu kori kaljaakin. Se teki kauppansa siekailemattoman ripeään tahtiin samoin kuin talonpoikaistyylisiä edustavan pöydän ehjimmän jalan viereen aistikkaan huomaamattomasti asetettu jaloviinapullokin.

Ylermi Lipponen oli kaivanut itsenäisyyspäivän kunniaksi garderobistaan omaperäisen, aidon 50-lukulaisen Suomi-verryttelypuvun ja vetäissyt sen rohkeasti suoraan verkkopaidan päälle.

Tyyliin sopien herra Lipposen rintapieltä koristivat metsänhoitoyhdistyksen leimauskilpailun toinen palkinto vuodelta 1954 sekä armeijan aikainen kolmannen luokan ampumamerkki ukkokekkakiväärin tähtäimen ke-ra.

Rouva Lyytin eleganssia puolestaan oli itsepaikattu, varsin dekoltee ristirantainen navettatakki, joka toi tuulahduksen suoraan pihan perältä.

Mutta eivät-pä paljon hävinneet loistokkuudessa heidän vieraansaakaan, Räävitvuot. Herra

Jörkki Räävitvuon oli pysynyt taipumattoman uskollisena karun tyylikkääle ruskearuudulliselle sarkapuserolleen, jonka hihansuut ovat jännittävästi rispaantuneet. Asukokonaisuutta täydensi samaa materiaalia oleva, henkselein korostettu pussihoususetti, joka istui silloinkin kun herra Räävitvuon seiso.

Rouva Selma Räävitvuon olemuksessa kiintyi huomio harkitun säväyttävien, 39 numeron mustien kumisaappaiden ohella uhkeaan, vapputaipale-look-viritettyyn tukkalaitteeseen, joka oli somistettu papiljotein ja jonka kruunasi aivan uskotomaton, hiusten ympäri sitaistu violetti huivi.

Lipponen ja Räävitvuiden keskustelu liikkui totta kai päivän teemassa.

—Mahtaa siellä tulla hiki, arveli rouva Lipponen leikkisästi katsellessaan linnan tanssijoita.

—No niin näyttää, heitti siihen vapautuneesti rouva Räävitvuon.

Enemmän politiikkaa seuraavien miesten puheet keskittyivät tietysti vakavampiin asia-aiheisiin.

—Se on sitte komiaa ku tuo Veikko Lavi tempasee Kotkan ruusun, myhäili illan isäntä, herra Lipponen.

—Haista sinä... eihän se Kotkan ruusua laula vaan Kotkan Kerttua, epäsi tuolloin herra Räävitvuon.

Hetken hillityn väittelyn jälkeen herrat vetäytyivät pihan puolelle selvittelemään, mitä Veikko Lavi on Kotkasta laulanut.

Itsenäisyyspäivän ilta kääntyi yöksi, tähdet syttyi loistamaan. Tänä yönä valvoi moni juhlavieras pitkään, pitkään, kunnes televisio lopulta sammutettiin, hiljaisuus laskeutui seudun yli ja kukin poistui taholleen. Vain pihan perältä lumihangesta kuului vielä vaimeata ähellystä isännän ja vieraan selvitellessä itsenäisyyden syvintä olemusta.